

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyně Mgr. Janou Volkovou ve věci

žalobce: **X. D. T.**
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
zastoupen Mgr. Markem Eichlerem, advokátem,
sídlem Nekázanka 888/20, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 10. 2023, č. j. OAM-939/LE-BA07-HA15-2023, o udělení mezinárodní ochrany,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se **nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobou ze dne 1. 11. 2023 brojil žalobce proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 10. 2023, č. j. OAM-939/LE-BA07-HA15-2023 (dále též jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný posoudil jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany jako nepřipustnou ve smyslu § 10a odst.

1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), a řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavil podle § 25 písm. i) téhož zákona.

II. Napadené rozhodnutí a související skutkové okolnosti

2. První žádost o udělení mezinárodní ochrany podal žalobce již v roce 2021. Rozhodnutím ze dne 21. 9. 2021, č. j. OAM-764/ZA-ZA12-HA15-2021, žalovaný rozhodl tak, že žalobci neudělil mezinárodní ochranu podle § 12, §13, §14, § 14a § 14b zákona o azylu. V průběhu správního řízení vzal žalovaný za prokázané, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce je legalizace jeho pobytu na území České republiky, jelikož pobytové oprávnění pozbyl kvůli neprodloužení platnosti zaměstnaneckého víza. Žalobce v žádosti o udělení mezinárodní ochrany argumentoval tím, že chce v České republice zůstat kvůli výkonu zaměstnání a těhotné přítelkyni. Do Vietnamu se odmítal vrátit kvůli zadlužení.
3. Ze správního spisu krajský soud zjistil, že žalobce dne 11. 7. 2023 podal opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany. Tuto žádost podal v úzké časové návaznosti na rozhodnutí ze dne 4. 7. 2023, č. j. KRPA-230060-16/ČJ-2023-000022-ZZC, o zajištění dle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů.
4. Žalobce dne 19. 7. 2023 poskytl žalovanému údaje k žádosti o mezinárodní ochranu. Uvedl, že Vietnam naposledy opustil v roce 2013. V České republice měl dlouhodobý pobyt (platnost 2008–2018), poté si pobytové oprávnění neprodloužil. Má v České republice družku a syna, kteří zde mají udělen dlouhodobý pobyt, proto žádá o mezinárodní ochranu. Není a nikdy nebyl politicky aktivní. Jeho zdravotní stav je dobrý.
5. Ve správním spise se nachází rodný list žalobcova syna, který se narodil dne 7. 1. 2022, a také opis z evidence rejstříku trestů žalobce s jedním záznamem, z něhož vyplývá, že žalobci byl udělen trest vyhoštění ve výměře dvou let, a to za spáchání přečinu podle § 337 odst. 1 písm. b) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník.
6. Krajský soud zjistil, že žalovaný v rámci správního řízení shromáždil tyto podklady: Vietnam, Informace MZV ČR ze dne 28. 2. 2023, č. j. 103347/2023-MZV/LPTP, zaměřenou na otázku půjček, úvěrů a lichev, Informace OAMP ze dne 14. 6. 2023 ve věci bezpečnostní a politické situace v zemi, vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv, stav k červnu 2023.
7. Ve správním spise je založen protokol o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 10. 9. 2021 (k první žádosti). Žalobce do protokolu mj. uvedl, že má ve Vietnamu dluhy a obává se věřitelů. Sdělil, že má v České republice přítelkyni, rád by na území České republiky pobýval legálně, chodil do práce a vydělal si peníze.
8. Dle protokolu o seznámení se s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany ze dne 16. 8. 2023 se s nimi žalobce seznámil téhož dne, přičemž nenavrhoval žádné doplnění podkladů a neuvedl žádné další informace či skutečnosti.
9. Dne 16. 10. 2023 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, ve kterém uvedl, že žalobce shodně s předchozím správním řízením o udělení mezinárodní ochrany odmítá svůj návrat do Vietnamu, jelikož zde má družku a syna, nicméně o svém zadlužení již nehovořil. Usoudil, že nová skutečnost uváděná žalobcem (má v České republice syna, který disponuje dlouhodobým povolením k pobytu) nenaplnuje definici pro změnu či nové posouzení žádosti. Již v předchozím řízení se žalovaný zabýval rodinnými důvody, konkrétně pobytem

žalobcovy (tehdy těhotné) přítelkyně, nyní již matky jejich nezletilého syna, na území České republiky. Žalobcem uváděná nová skutečnost se netýká změny situace v zemi původu či žalobcem prezentovaných důvodů odchodu z jeho vlasti. Žalovaný uzavřel, že ve Vietnamu nedošlo od doby, kdy byla první žádost žalobce o mezinárodní ochranu meritorně posouzena (září 2021) k žádné změně, která by představovala novou skutečnost ve smyslu § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Opakovanou žádost žalobce tedy žalovaný hodnotil jako nepřipustnou a řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavil.

III. Obsah žaloby

10. Proti napadenému rozhodnutí brojil žalobce včasnou žalobu, v níž navrhoval, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
11. Nejprve v obecné rovině namítal, že došlo k porušení § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“) a také § 2 odst. 1 a 4, § 3, § 50 a § 52 správního řádu a § 10a a § 11a zákona o azylu. Měl za to, že napadené rozhodnutí je také v rozporu s mezinárodními závazky České republiky (Úmluva o právním postavení uprchlíků) a porušuje žalobcovo ústavně zaručené právo na život (čl. 6 Listiny, čl. 2 Úmluvy).
12. Dle § 11a odst. 1 zákona o azylu je správní orgán povinen zkoumat přípustnost opakované žádosti ve světle nových skutečností, pokud tyto nové skutečnosti nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání v předchozím řízení. Žalobce má již narozeného syna s povoleným trvalým pobytem, v České republice má veškeré rodinné zázemí. Tuto novou skutečnost měl žalovaný dostatečně zohlednit v rámci nového posuzování věci.
13. Žalobce dále namítal, že žalovaný pochybil tím, že mu neudělil humanitární azyl podle § 14 zákona o azylu. Napadené rozhodnutí neobsahuje úvahy a řádné odůvodnění, proč žalovaný neudělil žalobci azyl podle § 14 o azylu; napadené rozhodnutí proto neobstojí.

IV. Vyjádření žalovaného

14. Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 22. 11. 2023 navrhl, aby krajský soud žalobu zamítl, jelikož je nedůvodná. Odkázal na obsah správního spisu, odůvodnění napadeného rozhodnutí a na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu. Žalovaný konstatoval, že již v předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany posuzoval rodinné důvody, kterými žalobce argumentoval v žalobě a v opakované žádosti o mezinárodní ochranu. Na dříve posuzované žalobcově rodinné situaci nic nemění ani to, že nyní mají s přítelkyní nezletilého syna. Správní orgán zvážil přípustnost opakované žádosti a zjistil, že se neobjevily nové skutečnosti relevantní z pohledu zákona o azylu.
15. K humanitárnímu azylu žalovaný uvedl, že žádost nebyla posuzována meritorně, a tudíž nebyl důvod se ustanovením § 14 zákona o azylu vůbec zabývat.

V. Posouzení věci krajským soudem

16. Krajský soud v Ostravě přezkoumal napadené rozhodnutí v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 32 odst. 9 zákona o azylu. V napadeném rozhodnutí krajský soud nezjistil takové vady, k nimž by byl povinen přihlédnout i bez návrhu nebo které by způsobovaly jeho nicotnost (srovnej § 76 odst. 2 s. ř. s.). Krajský soud rozhodl o věci bez nařízení jednání. Žalobce sice podáním doručeným krajskému soudu dne 22. 12. 2023 sdělil, že trvá na nařízení

jednání, následně však telefonicky a podáním ze dne 6. 3. 2024 krajskému soudu sdělil, že na nařízení jednání netrvá a bylo-li již jednání nařízeno, žádá jeho zrušení.

17. Žaloba **není** důvodná.
18. Podle § 10 odst. 1 písm. e) zákona o azylu žádost o udělení mezinárodní je nepřipustná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřipustnou podle § 11a odst. 1.
19. Podle § 11a odst. 1 zákona o azylu podá-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost takové žádosti ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodu pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení, b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákon o azylu nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu.
20. Podle § 25 písm. i) zákona o azylu řízení se zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.
21. Podle § 10a odst. 2 zákona o azylu je-li žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany.
22. Nejvyšší správní soud již konstantně judikuje, že institut opakované žádosti neslouží k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí žádosti. Jeho hlavním účelem je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly azylově relevantním způsobem ovlivnit postavení žadatele a které žadatel nemohl uplatnit během předchozího řízení (viz např. rozsudek ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009–6, nebo usnesení rozšířeného senátu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011–96).
23. Z judikatury Nejvyššího správního soudu plyne, že rozhodnutí žalovaného o zastavení řízení pro nepřipustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany musí obsahovat odůvodnění o tom, že „1) žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti, a 3) že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Správnost těchto závěrů správního orgánu podléhá v plném rozsahu kognici správních soudů v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu o zastavení řízení pro nepřipustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany“ (rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011-96, bod 19).
24. Napadené rozhodnutí shora uvedené náležitosti odůvodnění obsahuje. Žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že žalobce shodně s předchozím řízením o udělení mezinárodní ochrany odmítá svůj návrat do vlasti, jelikož má v České republice družku a syna. Uvedl, že se již v předchozím řízení o udělení mezinárodní ochrany zabýval rodinnými důvody žalobce, konkrétně tím, zda může být azylovým důvodem legální pobyt žalobcovy přítelkyně na území České republiky. Zohlednil i to, že je přítelkyně těhotná. V nyní posuzované věci již žalovaný neřešil těhotenství přítelkyně, ale pobyt její a nezletilého syna na území České republiky. Žalobcova opakovaná žádost tak byla založena v podstatě na

shodném důvodu jako žádost předchozí. V obou případech žalobce namítal rodinné vazby (rodinnou situaci) v České republice. Tyto okolnosti žalovaný přezkoumal v rámci předchozí žádosti, přičemž správnost závěrů žalovaného potvrdil Městský soud v Praze v rozsudku č. j. 20 Az 66/2021-38 a následně i Nejvyšší správní soud v usnesení č. j. 3 Azs 217/2022-41.

25. Žalovaný postavil napadené rozhodnutí na tom, že žalobce oproti své žádosti z roku 2021 netvrdí žádnou novou skutečnost, která by byla relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany. Tvrzením žalobce, že narození syna je novou skutečností mající vliv na posouzení žádosti, se žalovaný řádně zabýval. Zdůvodnil, že narození syna považuje za součást rodinných důvodů, které již přezkoumal v předchozím řízení. Žalovaný náležitě odůvodnil, proč skutečnosti označené žalobcem za nové nesplňovaly podmínky § 11a zákona o azylu, za jejichž splnění by byla opakovaná žádost přípustná. Krajský soud se s jeho závěrem ztotožňuje.
26. Lze uzavřít, že v posuzovaném případě aktuální rodinný život žalobce – narození syna – nepředstavuje novou skutečnost ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu, která by odůvodňovala opětovné meritorní posouzení žádosti.
27. Žalobce v žalobě také namítal, že měla být jeho žádost posouzena z hlediska možnosti udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu. Argumentoval tím, že již ve správním řízení uváděl, že chce v České republice zůstat, jelikož v této zemi má družku a nezletilého syna, o kterého se stará. Krajský soud k této námitce uvádí, že je-li žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany v souladu s § 10a odst. 2 zákona o azylu (k tomu např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 1. 2020, č. j. 5 Azs 199/2019-27, bod 19). V rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřipustnost se proto neposuzují ani důvody zvláštního zřetele hodné, které by mohly odůvodňovat udělení humanitárního azylu (např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2021, č. j. 1 Azs 95/2021-24, bod 8, nebo ze dne 14. 1. 2021, č. j. 4 Azs 93/2019-54). Skutečnosti týkající se rodinného života žalobce již byly posouzeny v rámci správního řízení o jeho první žádosti a žalobce nyní neuvedl takové nové skutečnosti nebo změnu okolností, které by vyžadovaly nové posouzení (srov. rozsudek NSS ze dne 21. 6. 2019, č. j. 2 Azs 101/2019-74, bod 21). S ohledem na uvedené žalovaný nepochybil, když se nezabýval důvody pro udělení humanitárního azylu. I tato žalobní námitka žalobce je nedůvodná.
28. Ve vztahu k hodnocení bezpečnostní situace žalovaným zbývá poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 10. 2017, č. j. 9 Azs 185/2017-38, v němž vymezil, že „v rozhodnutí o další opakované žádosti musí být alespoň stručně uvedeno, proč k relevantní změně nedošlo a jaké podklady o tom vypovídají.“
29. Žalovaný požadované hodnocení provedl s odkazem na relevantní podklady, přičemž konstatoval, že v posuzované době ke změně v bezpečnostní situaci v zemi původu žalobce nedošlo. Krajský soud se s tímto hodnocením ztotožňuje a považuje je za dostatečné pro rozhodnutí ve věci. Hodnocení bezpečnostní situace ve Vietnamu provedené žalovaným vyhovuje požadavkům uvedeným v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2008, č. j. 5 Azs 55/2008-71, podle kterého „informace o zemi původu musí být v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné.“ Nelze dále odhlédnout od skutečnosti, že žalobce měl možnost se se zprávami o poměrech náležitě seznámit, přičemž žádné výhrady k jejich

obsahu nevznese, žádné doplnění dokazování nenavrhne a další skutečnosti ke své žádosti netvrdí.

30. Co se týče dalších, obecně formulovaných žalobních bodů uvedených v bodě I. žaloby, krajský soud připomíná, že obecnost žalobních bodů nevede k jejich neprojednatelnosti, ale předurčuje míru obecnosti soudního přezkumu (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004–54; ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78; či ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 Afs 35/2012-42). Žalobce v kontextu právě vypořádávaných námitek netvrdí konkrétní dopad vznášených porušení do jeho veřejně subjektivních práv. Míra precizace žalobních bodů do značné míry předurčuje, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod obecnější, tím obecněji k němu správní soud přistoupí a posoudí ho (rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS). Krajský soud proto toliko obecně doplňuje, že neshledal v souzené věci blíže nekonkretizované porušení správního řádu, zákona o azylu nebo, že by bylo napadené rozhodnutí v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
31. Krajský soud tedy souhrnně uvádí, že napadené rozhodnutí je přezkoumatelné a netrpí vytýkanými procesními vadami, které jsou v žalobě vymezeny pouze velmi obecně a bez konkrétní vazby na předmětné správní řízení. Jediný důvod, o který žalobce opřel svou opakovanou žádost, žalovaný zcela správně vyhodnotil tak, že nezakládá přípustnost této žádosti. Krajský soud tedy neshledal v napadeném rozhodnutí vytýkanou nezákonnost.

VI. Závěr a náklady řízení

32. Krajský soud na základě shora uvedeného dospěl k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, proto žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
33. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti nevznikly, náhrada nákladů řízení mu tudíž přiznána nebyla (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014–47).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 4. duben 2024

Mgr. Jana Volková

Shodu s prvopisem potvrzuje I. M.

samosoudkyně